

Храиство од сонштата
Џугун Мек Хом

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Kingdom of dreams
© Judith McNaught, 1989

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Спасев
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Диме Спасев
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Кралство од сонштата

Џудит Мек Наут

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

еден

„Зравица за војводата од Клејмор и неговата невеста!“

Во нормални околности, овој повик за здравица ќе ги развеселеше и насмееше сите раскошно дотерани дами и господа собрани во големото предворје во дворецот на семејството Мерик. Насобраните ќе почнеа да ги креваат пехарите со вино и да нудат свои здравици за прослава на грандиозната и аристократска свадба, како оваа што требаше да се случи овде на југот во Шкотска.

Но не денес. Не на оваа свадба.

На оваа свадба, никој не се веселеше и не креваше чаша. На оваа свадба, секој меркаше секого и сите беа згрчени. Семејството на невестата беше згрчено. Семејството на младоженецот беше згрчено. Гостите и слугите и загарите во дворот беа згрчени. Сите беа на штрек. Дури и првиот гроф на семејството Мерик, чиј портрет висеше над каминот, изгледаше згрчено.

„Зравица за војводата од Клејмор и неговата невеста“, изјави братот на младоженецот повторно, а неговиот глас одекна како грмотевица во неприродната, мртвечка тишина во преполното предворје. „Да уживаат во долг и плодороден живот заедно“.

Оваа античка здравица обично предизвикува предвидлива реакција: младоженецот секогаш гордо се насмевнува оти е уверен дека постигнал нешто пре-красно. Невестата се насмевнува оти таа успеала да го убеди во истото. Гостите се насмевнуваат оти бракот го означува поврзувањето на две важни семејства и

припојувањето на две големи богатства - што само по себе е причина за голема прослава и нетипична веселба.

Но не денес. Не на овој 14^{ти} октомври, 1497.

Завршувајќи со здравицата, братот на младоженецот го крена пехарот и тмурно му се насмевна на младоженецот. Пријателите на младоженецот ги кренаа своите пехари и вештачки му се насмевнаа на семејството на невестата. Членовите на семејството на невестата ги кренаа пехарите и фригидно си се насмевнаа еден на друг. Младоженецот, очигледно единствениот имун на непријателското расположение во предворјето, го крена пехарот и смирено ѝ се насмевна на својата невеста, но насмевката не стигна до неговите очи.

Невестата воопшто не се потруди да се насмевне. Таа изгледаше бесно и некако бунтовнички.

Вистината беше дека Џенифер беше толку лута и избекумена што воопшто не забележуваше оти има луѓе наоколу. Во моментот, секој дел од нејзиното битие беше концентриран на една последна очајна молба до Бога, Кој од недостаток на внимание или недостаток на интерес, имаше дозволено таа да падне на ова жалосно дрееце. „Господи“, замоли таа во себе, проголтувајќи ја груката од страв што ѝ го затвораше грлото, „ако планираш да направиш нешто за да го спречиш овој брак, ќе мора да го направиш тоа брзо оти за пет минути ќе биде предоцна! Сигурно заслужувам нешто подобро од овој принуден брак со човек кој ми ја украде невиноста! Не му ја предадов по своја волја, знаеш!“

Сфаќајќи дека не беше во ред тоа што го укоруваше Семокниот, таа брзо прејде на убедување и кротко молење: „Зар не се трудев секогаш да Ти служам како што треба?“ шепна таа тивко. „Зар не бев послушна секогаш?“

„Не баш секогаш, Џенифер“, одекна Божјиот глас во нејзината совест.

„Скоро секогаш“, се поправи таа споулавено. „Одев на миса секој ден, освен кога бев болна, а тоа се случуваше многу ретко и се молам секое утро и секоја вечер. Скоро секоја вечер“, се поправи брзо пред совеста повторно да ѝ се спротивстави, „освен кога заспивам пред да довршам.

И се трудев, навистина се трудев да бидам баш каква што добрите сестри во манастирот сакаа да бидам. Ти знаеш колку многу се трудев! Боже“, заврши таа очајно, „ако ми помогнеш да се извлечам од ова, никогаш веќе нема да бидам тврдоглава и импулсивна“.

„Тоа не ми се верува, Џенифер“, одекна нејзината совест.

„Да, се колнам“, одговори таа искрено, обидувајќи се да постигне спогодба. „Ќе правам сè што сакаш; ако треба ќе се вратам во манастирот и ќе го посветам целиот живот на молитви и...“

„Венчалните листови се соодветно потпишани. Донесете го попот“, нареди лорд Балфор, а Џенифер испаничено изгуби здив и сите мисли за потенцијални жртви одлетаа од нејзиниот мозок. „Господи“, се помоли таа тивко, „зошто ми го правиш ова? Нема да дозволиш да ми се случи ова, нели, Боже?“

Во големото предворје завладеа тишина кога вратите се отворија со тресок.

„Да, Џенифер, ќе дозволам“.

Толпата автоматски се одвои за да направи пат за попот, а Џенифер се почувствува како да ѝ се ближи крајот на животот. Младоженецот застапа на својата позиција до неа, а Џенифер се оддалечи за неколку сантиметри. Желудникот ѝ се грчеше од презир и срам што мораше да ја трпи неговата близина. Камо среќа да знаеше дека еден невнимателен потег може да заврши со катастрофа и резил. Камо среќа да не беше толку импулсивна и безобсирна!

Затворајќи ги очите, Џенифер ги избриша непријателските лица на англиските и убиствените лица на шкотските сродници и се соочи со трагичната вистина во своето срце: импулсивноста и непромисленоста, нејзините две најголеми мани, ја имаа доведено до овој несреќен крај - истите две карактерни мани кои ја имаа натерано да ги изврши сите најголеми будалштини. Тие две мани, во комбинација со очајниот копнеж да направи татко ѝ да ја сака, како што ги сакаше нејзините полубраќа, беа одговорни за дебаклот во кој се претвори нејзиниот живот.

Кога имаше петнаесет години, тоа беа работите што ја натераа да се обиде да му се одмазди на нејзиниот мизерен, одвратен полубрат на правилен и чесен начин, барем според неа - а тоа беше да се вооружи со оружјето на Мерик и да го предизвика на витешки двобој со коњи. Со таа величествена будалштина имаше заслужено бучно парталење од татко ѝ таму на самото поле на честа - и само мало задоволство што го беше кутнала нејзиниот зол брат од коњот!

Претходната година, истите тие карактерни особини ја имаа натерано да се однесува доволно лошо за стариот лорд Балдер да си ја повлече понудата за брак што ѝ ја имаше дадено и така ги уништи соништата на татко ѝ за спојување на двете семејства. И тие работи, понатаму, беа она што придонесе да биде надвор од манастирот во Белкирк во недозволено време, каде што, пред седум недели, стана лесна цел за пљачкосувачката армија на Црниот Волк.

И сега, поради сè тоа, беше принудена да се омажи за нејзиниот непријател; брутален англиски воин чии чети ја имаа угнетено нејзината земја, човек кој ја имаше заробено, кој ја држеше како затвореничка, кој ѝ ја имаше украдено невиноста и кој ја имаше уништено нејзината репутација.

Но сега беше предоцна за молитви и ветувања. Нејзината судбина беше запечатена пред седум недели, во моментот кога беше фрлена пред нозете на арогантниот свер покрај неа, врзана како полнета мисирка за гозба.

Џенифер подголтна. Не, уште порано - имаше тргнато по катастрофалниот пат порано истиот ден, кога одби да ги слуша предупредувањата за тоа дека армијата на Црниот Волк е во близина.

Но како можеше да верува, кога „Волкот доаѓа да не нападне!“ беше стравотен крик кој се слушаше најмалку еднаш неделно цели пет години наназад? Но тој ден, пред седум недели, беше ужасна вистина.

Насобраните во предворјето немирно се раздвижија, чекајќи да го видат попот, но Џенифер беше изгубена во спомените од тој ден...

Во тоа време, денот ѝ се чинеше необично убав, небото беше весело сино, воздухот мек. Сонцето светеше високо над манастирот, смешкајќи се над малото заспано селце Белкирк кое може да се пофали со манастирот, две продавници, триесет и четири колиби и голем камен бунар во средишниот дел, каде селаните се собираа во недела попладне, баш како тогаш. На едно далечно брдо, еден овчар си го гледаше своето стадо додека долу на чистинката во близина на бунарот, Џенифер си играше слеп маскиран натрапник со сирачињата кои игуменијата ѝ ги имаше доверено на грижа.

И лакрдијата почна сред таа слика на смеа и уживање. Небаре некако можеше да ги смени настаните со нивно повторно преживување во својот ум, Џенифер ги затвори очите и одеднаш повторно се најде таму на чистинката со децата; нејзината глава покриена со темна качулка...

„Каде си, Том МекГиверн?“ извика таа, одејќи слепо нанапред со испружени раце, преправајќи се дека не може да го пронајде раскикотеното деветгодишно момче за кое ушите ѝ велеа дека се наоѓа на половина метар десно од неа. Исклештена од уво до уво под качулката, таа ја зазеде класичната поза на чудовиште со кревање на рацете високо пред неа, прстите раширени како канџи и почна тешко да оди, извикувајќи со длабок, злокобен глас, „Не можеш да побегнеш од мене, Том МекГиверн“.

„Ха!“ извика тој оддесно. „Нема да ме најдеш никогаш, слеп натрапнику!“

„Да, да, ќе те најдам!“ се закани Џени, а потоа намерно сврте лево, што убаво ги изнасмеа децата кои се криеја зад дрвјата и клечеа во грмушките.

„Те фатив!“ извика Џени триумфално неколку минути подоцна кога дофати едно раскикотено дете. Задишана и насмеана, Џени ја тргна качулката за да види чиј мал зглоб држеше во рака, а нејзината црвенозлатна коса се разлеа по нејзините раменици и раце.

„Ја фати Мери!“ писнаа децата воодушевено. „Сега Мери е слепиот маскиран натрапник!“

Малото петгодишно девојче погледна во Џени. Нејзините кафени очи беа ококорени и исплашени,

нејзиното слабо тело трепереше од страв. „Те молам“, шепна таа, држејќи се за ногата на Џени. „Јас... не сакам да ја носам качулката. Ќе биде темно внатре. Морам ли да ја носам?“

Џени нежно ѝ ја тргна косичката од слабото лице и успокојувачки ѝ се насмевна. „Не мораш ако не сакаш“.

„Се *палшам* од темнината“, се довери Мери непотребно, а нејзините слаби раменици засрамено се обесија надолу.

Кревајќи ја во раце, Џени силно ја гушна. „Сите се плашат од нешто“, рече таа и задевајќи ја, додаде, „Јас, на пример, се плашам од... од *жаби!*“

Лажното признание го натера малото девојче да се закикоти. „Од *жаби!*“ повтори таа. „Јас сакам *жаби!* Ич не се *палшам* од нив“.

„Ете, гледаш...“ рече Џени кога ја спушти на земја. „Ти си многу храбра. Похрабра од мене!“

„Госпоѓицата Џени се *палши* од глупави од *жаби!*“, им кажа Мери на останатите деца кога дотрчаа.

„Не, не с...“ почна младиот Том, брз да ја одбрани убавата госпоѓица Џени која секогаш беше подготвена на сè - како на пример, да го крене здолништето и да влезе во мочуриштето за да му помогне да фати голема крастава жаба или да се качи на дрво, брза како мачка, за да му помогне да го спаси малиот Вил кој се плашеше да се симне. Но Том замолче кога го забележа молбениот поглед на Џени и не продолжи да расправа за нејзиниот наводен страв од *жаби*. „Јас ќе ја носам качулката“, се пријави тој доброволно и вљубено погледна во седумнаесетгодишната девојка, која носеше скромно руво како нова калуѓерка, но ниту беше калуѓерка, ниту пак се *однесуваше* како калуѓерка.

„Том е на ред да ја носи качулката“, се согласи Џени брзо, подавајќи му ја. Насмеана, ги гледаше децата како итаат кон своите омилени места за криење.

„Леди Џенифер!“ извика еден од селаните одеднаш. „Дојдете брзо - има вести за господарот“.

Заборавајќи да си ги стави превезот и шамијата во итањето, Џени се стрча натаму, а децата, кога ја насетија возбудата, престанаа со играта и се стрчаа по неа.

„Какви вести?“ праша Џени задишано, а нејзиниот поглед побара одговор во апатичните лица на групата мажи од кланот. Едниот од нив истапи напред и учтиво го стави шлемот на градите. „Вие ли сте ќерката на господарот Мерик?“

Кога го слушнаа презимето Мерик, двајца од мажите кои вадеа вода од бунарот сепнато и исплашено се погледна пред повторно да ги спуштат главите. „Да“, рече Џени нетрпеливо. „Имате новости за татко ми?“

„Аје¹, миледи. Доаѓа наваму, не е многу далеку зад нас, со голема армија мажи“.

„Фала Му на Бога“, издиша Џени. „Како помина битката кај Корнвол?“ праша таа веднаш, подготвена да заборава на личните грижи и да го посвети вниманието на битката што Шкотите ја водеа кај Корнвол во поддршка на Кралот Џејмс за англискиот трон.

Изразот на неговото лице ѝ одговори на прашањето уште пред тој да рече, „Беше практично завршена кога заминавме. Во Корг и Корнвол изгледаше како да имаме шанси да победиме, сè додека не се појави *ѓаволот* да ја преземе командата врз армијата на Хенри“.

„*Ѓаволот?*“ повтори Џени бледо.

Омразата го изобличи лицето на човекот и тој плукна на земја. „Аје, *ѓаволот* - самиот Црн Волк, да даде Господ да гори во пеколот од каде што е дојден“.

Две од жените покрај бунарот набрзина се прекрстија за да се заштитат од злото при спомнувањето на Црниот Волк, најомразениот и најстрашниот непријател на Шкотска, но следните зборови на човекот ги натераа да подзинат од страв: „Волкот се враќа во Шкотска. Хенри го праќа наваму со нова чета да нè сотре поради тоа што го подржуваме Кралот Едвард. Ќе има масовни убиства и крвопролевање како и минатиот пат кога дојде, само уште полошо, слушајте ми го зборот. Клановите се брзаат да се вратат дома и да се подготват за бој. Мислам дека Волкот прво ќе го нападне Мерик, пред нас останатите, бидејќи токму вашиот клан одзеде најмногу англиски животи кај Корнвол“.

Откако заврши, тој учтиво кимна, го стави шлемот

1 Потврден шкотски извик

и скокна на својот коњ. Целата негова група веднаш тргна по него кон брдото.

Меѓутоа, двајца од мажите не продолжија по првиот свиок на патот. Таму каде што селаните не можеа да ги видат, скршнаа десно и ги потераа коњите кон шумата.

Да гледаше, Џени можеби ќе ги видеше како навлегуваат во шумата зад патот, но таа во моментот беше преокупирана со исплашениот хаос што избувна меѓу жителите на Белкирк.

„Волкот доаѓа да нè нападне!“ извика растревожено една од жените и заштитнички си го залепи бебето што го држеше за градите. „Господи смилувај ни се!“

„Ќе го нападне кланот Мерик“, извика еден маж со исплашен глас. „Ќе сака да го сотре господарот Мерик, но ќе го сотре и Белкирк патем“.

Воздухот одеднаш се исполни со громоморни претскажувања на пожари и смрт и колеж, а децата се насобраа околу Џени, фаќајќи се за нејзиниот фустан занемени од страв. За Шкотите, без разлика дали биле богати благородници или сиромашни селани, Црниот Волк беше вистинско олицетворение на ѓаволот - живиот господар на злото - монструозно суштество кое му се закануваше на нивното постоење, баш таму на земјата. Тој беше чудовиштето што Шкотите го користеа за да ги плашат своите деца кога се немирни. „Ќе го викнам Волкот“ беше предупредувањето што не им даваше на децата да лутаат кон шумата или да стануваат од кревет ноќе или да не ги почитуваат возрасните.

Нетолерантна кон хистеријата поради нешто што, за неа, повеќе беше мит отколку човек, Џени го повиши тонот за да ја чујат. „Има поголеми шанси“, извика таа, ставајќи ги рацете околу преплашените деца, „да си ја свитка опашката и да си се врати кај неговиот дивјачки крал за да си ги излиже раните што му ги направиле нашите во битката кај Корнвол, кажувајќи големи лаги за да ја напумпа неговата победа. А ако не го стори тоа, тогаш ќе одбере некој послаб од Мерик за својот напад - клан што ќе има шанса да го порази“.

Нејзините зборови и нејзиниот тон привлекоа сепнати погледи кон нејзиното лице, но она што ја натера

Џени да зборува така не беше само лажна храброст; таа беше Мерик, а ниту еден член на семејството Мерик никогаш не признаваше страв од никого. Џени го имаше слушнато тоа стотици пати кога татко ѝ им зборуваше на нејзините полубраќа и го имаше присвоено неговиот став. Згора на тоа, селаните ги плашеа децата, а таа не сакаше да го дозволи тоа.

Мери ја повлече Џени за здолништето за да ја привлече нејзиното внимание, а потоа праша со тивок, пискав глас, „Зар Вие не се *палшите* од Црниот Волк, госпоѓице Џени?“

„Се разбира дека не!“ рече Џени со ведрa, успокојувачка насмевка.

„Луѓево велат“, се вмеша младиот Том со вцашен глас, „дека Волкот бил висок како дрво!“

„Дрво!“ се закикоте Џени, обидувајќи се да направи една голема шега од Волкот и глутницата што го опкружуваше. „Ако е висок како дрво, тогаш можам да замислам каква глетка е тоа кога се обидува да се качи на својот коњ! Па сигурно му требаат *четворица* штитиносци за да го качат!“

Апсурдноста на сликата натера дел од децата да се закикотат, баш како што Џени се надеваше.

„Јас слушнав“, рече младиот Вил и се стресе, „дека рушел сидови со голи раце и пиел крв!“

„Бљак!“ рече Џени со искра во очите. „Значи *проблемите со варењето* во желудникот се причината за неговата злоба. Ако дојде во Белкирк, ќе му дадеме наместо крв да се напие од нашето познато шкотско пиво“.

„Татко ми вели“, се вмеша друго дете, „дека јавал со џин покрај себе, голијат по име Арик, кој носел бојна секира и касапел мали деца...“

„Јас слушнав...“ го прекина друго дете злокобно.

Џени ведро се вмеша. „Чекајте да ви кажам што имам слушнато *јас*“. Таа почна да ги води кон манастирот со ведрa насмевка за да ги оддалечи од главниот пат. „Јас слушнав“, почна да импровизира галантно, „дека бил толку стар што морал да подзамижува со очите за да гледа, еве вака...“ Таа го збрчка целото лице во комична

имитација на скоро слепа личност и бледо разгледа околу себе, а децата се раскикотеа.

Продолжија да одат, а Џени упорно смислуваше ведри коментари, засмевајќи ги децата и бодрејќи ги да ѝ се приклучат во давањето свои предлози со цел Волкот да звучи уште поапсурдно. Но и покрај смеата и ведрината на моментот, небото одеднаш се затемни кога се собраа група тешки облаци, а воздухот стана горко ладен од ветрот кој ја пердашеше наметката на Џени, небаре и самата природа се тресеше од спомнувањето на толкаво зло.

Таа сакаше да даде нов коментар за Волкот кога група војници свртеа на свиокот од зад манастирот. Една прекрасна девојка, облечена како Џени во сериозен сив фустан, бела шамија и краток превез на нова калуѓерка, беше качена на коњ; девствено седната странично на седлото, со кротка насмевка која го потврдуваше она што Џени веќе го знаеше.

Со тивок радосен извик, Џени се стрча натаму, но брзо го скроти својот неженствен импулс и застана да ги почека. Го впери погледот во татко ѝ, а потоа во неговите војници, кои зјапаа во неа со очигледно неодобрување што го покажуваа со години - уште откако нејзиниот полубрат успешно ја рашири ужасната приказна за неа.

Испракајќи ги децата во манастирот, Џени причека групата да втаса до неа.

Татко ѝ, кој очигледно имаше застаанато во манастирот каде што исто така престојуваше Брена, полусестрата на Џени, слезе од својот коњ, а потоа се сврте да ја симне Брена од коњот. Џени беше нетрпелива, но сепак успеа да покаже самоконтрола и продолжи да чека во место.

Најпосле, кога тој целосно се сврте накај неа, широко ги рашири рацете. Џени му се фрли во прегратка, стегавќи го жестоко и дрдоревќи од возбуда: „Татко, колку ми недостигаше! Не сум те видела скоро две години! Добро ли си? Добро изгледаш. Воопшто не си сменет!“

Лорд Мерик нежно ги одлепи нејзините раце од неговиот врат, а потоа малку ја оддалечи од себе за да

погледне во нејзината разбушавена коса, розови образи и страшно истуткан фустан. Џени се вкочани кога виде колку долго ја меркаше и се помоли да најде на одобрување кај него за она што го гледаше и за она што го слушнал од игуменијата за неа, бидејќи знаеше дека веќе застанал во манастирот.

Пред две години, нејзиното однесување го имаше принудено да ја испрати во манастирот, а пред една година, и Брена беше сместена таму од безбедносни причини додека тој војуваше. Џени требаше да научи да ги цени своите предности и да се обиде да ги надмине своите мани под цврсто водство на игуменијата. Но сега додека татко ѝ ја меркаше од глава до петици, таа не можеше да не се запраша дали ја гледаше младата дама што беше сега или сè уште ја гледаше немирната и нескротлива девојка од пред две години. Неговите сини очи конечно се вратија на нејзиното лице и во нив имаше блага насмевка. „Си станала жена, Џенифер“.

Срцето на Џени се исполни со радост; ваквиот коментар, кога излегуваше од воздржаната уста на татко ѝ, дефинитивно беше голем комплимент. „Сменета сум и во друг поглед, татко“, му вети таа со сјајни очи. „Многу сум сменета“.

„Не толку многу, ќерко моја“. Кревајќи ги бушавите бели веѓи, тој намерно погледна во кусиот превез и белата шамија што заборавени ѝ висеа во раката.

„Ох!“ рече Џени, смеејќи се, желна да објасни. „Си играл слепиот натрапник... хм... со децата и морав да ги извадам за да ја ставам качулката. Ја виде ли игуменијата? Што ти рече сестра Амброуз?“

Неговите сериозни очи се насмевнаа. „Ми рече“, одговори тој суво, „дека си имала навика да седиш на брдото, да зјапаш во празно и да мечтаеш со часови - нешто што ми звучи познато, девојко. И ми кажа дека си имала обичај да задремуваш за време на мисите, ако проповедникот зборува подолго отколку што тебе ти се чини дека треба, што исто така ми звучи познато“.

Џени страшно се разочара од ова предавство на игуменијата на која толку многу ѝ се восхитуваше. Сестрата Амброуз беше неописливо силна и чесна жена,

која потполно сама се грижеше за целиот манастир и калуѓерките кои живееја таму. Брена ужасно се плашеше од строгата жена, но Џени ја сакаше, па тоа беше причината што ова нејзино предавство ја погоди толку многу.

Но следните зборови на татко ѝ го ублажија разочарувањето. „Сестра Амброуз исто така ми кажа“, призна тој со воздржана гордост, „дека на рамениците носиш глава способна и самата да биде игуменија. Ми рече дека си чистокрвен Мерик во секој поглед, со доволно храброст еден ден да водиш сопствен клан. Но се разбира дека нема да водиш“, ја предупреди тој, уништувајќи го нејзиниот најголем сон.

Со голем напор, Џени успеа да ја задржи насмевката на лицето, одбивајќи да се чувствува повредено поради ускратувањето на тоа право - право што ѝ беше ветувано сè додека татко ѝ не се ожени со мајката на Брена, вдовица со тројца синови.

Сега Александар, најстариот од тројцата браќа, требаше да ја заземе позицијата што ѝ беше ветувана нејзе. А тоа немаше да биде толку тешко за прифаќање ако Александар беше љубезен и добар - или барем правичен - но тој беше измамник и лажливец и Џени беше свесна за тоа, иако татко ѝ и кланот не беа. Уште во првата година откако дојдоа да живеат на нивната земја, тој беше почнал да шири разни приказни за неа - толку грозни и ужасни, но толку итро осмислени, што за неколку години, имаше успеано да го сврти целиот клан против неа. Тоа што ја имаше изгубено љубовта на кланот сè уште страшно ја болеше. Дури и сега, кога гледаа низ неа како да не постои за нив, Џени едвај се воздржуваше да не падне на колена да ги моли да ѝ простат за работи што воопшто ги немаше направено.

Вилијам, средниот брат, беше како Брена - кроток и неописливо сладок - додека пак Малколм, најмладиот, беше поеднакво зол и подмолен како Александар.

„Игуменијата исто така ми рече“, продолжи татко ѝ, „дека си била добра, љубезна и нежна, но воедно си имала нескротлив дух...“

„Ти ги кажа сите тие работи?“ праша Џени,

одвлекувајќи ги своите мисли од полубраќата. „Навистина?“

„Аје“. Во друг случај, Џени ќе потскокнеше од радост од овој одговор, но сега го набљудуваше лицето на татка си, забележувајќи дека стануваше сè понамуртено и понапнато со секоја измината секунда. „Ме радува што си се откажала од сите дивјачки навик и што си израснала во вистинска Божја жена, Џенифер“.

Тој направи пауза, како да не беше способен или како да не сакаше да продолжи, па Џени нежно го подбуцна. „Зошто така, татко?“

„Затоа што“, одговори тој бавно, „иднината на нашиот клан ќе зависи од одговорот на следното прашање што ќе ти го поставам“.

Неговите зборови одекнаа во нејзиниот ум како труба, зашметувајќи ја од возбуда и радост: „Иднината на нашиот клан зависи од тебе...“ Беше толку среќна што не можеше да им поверува на своите уши. Се чувствуваше како да мечтае горе на брдото, како да го сонува својот омилен сон - оној во кој татко секогаш ѝ доаѓа и вели: „Џенифер, иднината на нашиот клан зависи од тебе. Не од твоите полубраќа. Од тебе“. Тоа беше шансата за која сонуваше, да му се докаже на својот народ и одново да ја освои љубовта на нејзините луѓе. Во тој нејзин сон, секогаш добиваше некој страшен и опасен предизвик кој бара невидена храброст, како на пример палење на дворецот на Црниот Волк или негово самостојно заробување. Без разлика за колку тешка задача стануваше збор, таа никогаш не се колебаше пред да го прифати предизвикот во своите мечти.

Погледна во лицето на татко ѝ. „Што сакаш да направам?“ праша нетрпеливо. „Кажи ми и ќе направам! Ќе сторам сè...“

„Ќе се омажиш ли за Едрик Мекферсон?“

„Штооо?“ извика ужасената хероина од мечтите на Џени. Едрик Мекферсон беше постар од татко ѝ; ужасен, страшен човек кој ѝ упатуваше погледи од кои ја лезеа морници уште откако почна да се трансформира од девојка во жена.

„Ќе се омажиш или не?“

Џени ги збрчка тенките црвени веѓи. „Зошто?“ праша хероината која никогаш не се колебаше и не поставуваше прашања.

Неговото лице се смрачи. „Ја изгубивме битката кај Корнвол, ќерко - изгубивме половина од нашите луѓе. Го убија и Александар. Умре како Мерик“, додаде тој со мрачна гордост, „борејќи се до самиот крај“.

„Мило ми е за тебе, папа“, рече таа, неспособна да почувствува многу жал за полубратот кој ѝ го имаше претворено животот во пекол. Сега, како и често во минатото, посакуваше да постоеше нешто што *таа* би можела да направи за да се гордее со *неа*. „Знам дека го сакаше како сопствен син“.

Прифаќајќи го нејзиното сочувство со отсечно кимање, татко ѝ се наврати на дискусијата: „Голем дел од клановите се противеа на битката кај Корнвол за Кралот Џејмс, но сепак ме следеа. Не е тајна за Англичаните дека токму моето влијание беше она што ги однесе клановите во Корнвол, па сега англискиот крал бара одмазда. Ќе го испрати Волкот во Шкотска да го нападне кланот Мерик“. Неговиот глас не можеше да ја скрие болката кога продолжи, „Ние сега во оваа состојба нема да можеме да издржиме напад, освен ако не добиеме помош од кланот на Мекферсон. Мекферсон има доволно влијание за да убеди уште неколку други кланови да нè поддржат“.

Џени не можеше да си ги среди мислите. Александар беше мртов, а Волкот навистина *доаѓаше* да го нападне нејзиниот дом...

Остриот глас на татко ѝ ја освести. „Џенифер! Ме слушаш ли што ти зборувам? Мекферсон вети дека ќе се приклучи во нашата борба, но само ако се омажиш за него“.

Преку нејзината мајка, Џени беше грофица и наследничка на големо богатство кое можеше да се стави на исто ниво со мекферсоновото. „Тој ја сака мојата земја?“ рече таа речиси надежно, присетувајќи се на ужасните очи на Едрик Мекферсон и нивното лутање по нејзиното тело кога ја посети во манастирот пред година дена.

„Аје“.

„Зар не може да му ја дадеме така за поддршката?“ понуди таа очајно, подготвена - пресреќна - без колебање да го жртвува своето наследство за доброто на својот народ.

„Нема да се согласи на тоа!“ рече татко ѝ луто. „Борењето за рода е чест, но не може да ги испрати своите луѓе во битка што не е нивна, а потоа да ти ја земе земјата за *наплата*“.

„Но сигурно, ако ја сака мојата земја толку многу, има некој начин...“

„Тесака *тебе*. Ми испрати аберво Корнвол“. Неговиот поглед премина преку лицето на Џени, регистрирајќи ги шокантните промени кои го имаа трансформирано нејзиното обично, слабо, пегаво детско лице во лице на скоро егзотична убавица. „Сега си почнала да личиш на мајка ти, девојко, па тоа му отворило апетит на старецот. Не би го барал ова од тебе да постоеше друг начин“. Смуртено, тој ја потсети, „Порано ме молеше да те прогласам за господарка. Велеше дека нема нешто што не би направила за твојот клан...“

Нејзиниот стомак се згрчи при помислата да му го предаде своето тело, целиот свој живот, на човек од кој инстинктивно ѝ се гадеше, но ја крена главата и храбро го пресретна погледот на татко ѝ. „Аје, татко“, рече таа тивко. „Да дојдам ли со тебе сега?“

Жртвата скоро вредеше кога ја виде гордоста проследена со олеснување на неговото лице. Тој затресе со главата. „Најдобро е да останеш тука со Брена. Немаме вишок коњи, а мораме веднаш да тргнеме за да почнеме со подготовките за битката. Ќе му пуштам абер на Мекферсон дека бракот е договорен, да испрати некој да дојде да те однесе кај него“.

Кога се сврте да се качи на својот коњ, Џени потклезна пред искушението со кое долго се бореше: наместо да се тргне настрана, тргна накај редиците коњаници кои порано ѝ беа пријатели и другари. Надевајќи се дека дел од нив можеби имаа слушнато оти се согласи да се омажи за Мекферсон и дека ова би можело барем малку да ја неутрализира омразата што ја чувствуваа за неа, застапа покрај коњот на еден крупен црвенкоко маж.

„Добар ден, Реналд Гарвин“, рече и колебливо му се насмевна. „Како е жена ти?“

Неговата вилица се стегна, а неговите студени очи отсечно ја погледнаа. „Веројатно добро“, одговори тој кратко и грубо.

Џени тешко подголтна, обидувајќи се да го свари непогрешливото одбивање од човекот кој ја имаше научено да лови риба и се смееше со неа кога таа падна во реката.

Џени се сврте и молежливо погледна во човекот покрај Ренолд. „А ти, Мајкл Меклеот? Те боли ли уште ногата?“

Студените сини очи погледнаа во нејзините, а потоа право напред.

Таа тргна кон коњаникот до него на чие лице се гледаше страшна неприкриена омраза и молежливо му ја подаде раката, прозборувајќи со уште помолжлив глас. „Герик Карлмајкл, поминаа четири години откако се удави твоја Беки. Ти се колнам и сега, како што ти се колнев и тогаш, дека јас не ја турнав во реката. *Не се расправавме* - тоа беше лага на Александар за да...“

Со лице ладно и остро како гранит, Герик Карлмајкл го збодна коњот и тргна без да ја погледне, а остатокот од мажите тргнаа веднаш по него.

Само стариот Џош, одговорниот за оружјето на кланот, го запре својот прастар коњ, оставајќи ги другите да продолжат напред. Наведнувајќи се надолу, ја стави својата груба сува дланка на нејзината глава. „Јас знам дека ја кажуваш вистината, девојче“, рече тој, а неговата непрекината лојалност ѝ ги насолзи очите кога погледна нагоре во неговите нежни кафени. „Избувлива си и темпераментна, тоа не може да го одрече никој, но дури и кога беше малечка, отсекогаш беше разумна и прибрана. Можеби Александар со неговиот ангелски изглед успеа да ги прелаже Герик Карлмајкл и останатите, но не и стариот Џош. Нема да ме видиш мене да плачам за него! На кланот ќе му биде многу подобро ако го води младиот Вилијам. А Карлмајкл и останатите“, додаде тој успокојувачки, „ќе се вразумат и ќе го сменат мислењето за тебе откако ќе се омажиш со Мекферсон за

нивно добро“. Откако уште еднаш ја погали по главата, тој го збодна коњот и продолжи по другите.

Зашеметена, Џени продолжи да стои напред патот, гледајќи го својот клан како се оддалечува и исчезнува зад следниот свиок.

„Се стемнува“, рече Брена до неа; нејзиниот нежен глас исполнет со сочувство. „Треба да се вратиме во манастирот сега“.

Манастирот. Пред само три часа, Џени имаше излезено од манастирот чувствувајќи се весело и живо, а сега се чувствуваеше... мртво. „Оди без мене. Јас... не можам да се вратам таму. Сè уште не. Сакам да прошетам по брдото и да поседам таму малку“.

„Игуменијата ќе се разлути ако не се вратиме пред да се стемни, а еве веќе се стемнува“, рече Брена плашливо. Отсекогаш беше така помеѓу двете девојки; Џени онаа која ги прекршува правилата, а Брена онаа која умира од страв и при самата помисла на тоа. Брена беше нежна, кротка и прекрасна; со руса коса, очи со боја на лешник и мил карактер кој барем во очите на Џени ја правеше вистинско олицетворение на женственост. Таа беше подеднакво скромна и тивка и покорна и срамежлива колку што Џени беше брза и импулсивна и непослушна и храбра. Без Џени, Брена немаше да доживее ниту една единствена авантура во животот - ниту еден единствен укор. Без Брена да се грижи и негодува, Џени ќе имаше далеку повеќе авантури во животот - и далеку повеќе укори. Како резултат на тоа, двете девојки си беа целосно посветени и се обидуваа да се штитат што е можно повеќе од неизбежните резултати од маните и недостатоците и на едната и на другата.

Брена се двоумеше, а потоа колебливо и со плашлив глас рече, „И јас ќе останам со тебе. Ако останеш сама, целосно ќе заборамиш на времето и веројатно ќе те нападне... некоја мечка во темницата“.

Во моментот, помислата да ја изеде мечка навистина ѝ изгледаше некако привлечно на Џени, бидејќи нејзината иднина во новите околности дефинитивно изгледаше полошо и помрачно од тоа. И покрај тоа што навистина сакаше, *имаше потреба*, да остане надвор

и да се обиде да си ги среди мислите, Џени одмавна со главата затоа што знаеше дека Брена ќе пукне од страв од игуменијата ако не се вратат веднаш. „Не, ќе одиме“.

Игнорирајќи ги зборовите на Џени, Брена цврсто ја фати за раката и сврте лево, кон брдото над манастирот. Ова беше првпат Брена да води, а Џени да ја следи.

Во шумата покрај патот, две сенки тивко се движеа, одејќи во паралелна линија со девојките.

Додека се качуваа нагоре, на Џени веќе ѝ се смачи од самосожалувањето и даде сè од себе да најде светла точка во сè што ѝ се случуваше. „Кога подобро ќе размислиш“, рече таа полека и погледна во Брена, „ова всушност е многу голема и благородна работа, што имам можност да се омажам со Мекферсон за доброто на моите луѓе“.

„Исто како Јованка Орлеанка“, се согласи Брена веднаш, „која ги одвела своите луѓе до победа!“

„Со таа разлика што јас треба да се омажам за Едрик Мекферсон“.

„И“, доврши Брена охрабрувачки, „ќе претрпиш уште поголема трагедија од неа!“

Џени ги ококори очите и слатко се изнасмеа на оваа депресивна забелешка што нејзината добродушна сестра ја даде со толку многу ентузијазам.

Охрабрена од способноста на Џени да се насмее, Брена се потруди да најде нешто друго за да ѝ го сврти вниманието и да ја расположи. Кога се искачија на брдото, блокирано со густа шума, таа одеднаш рече, „Што сакаше да каже тате кога рече дека си почнала да личиш на мајка ти?“

„Не знам“, почна Џени и одеднаш се почувствува некако непријатно, каконекој дагинабљудуваше. Вртејќи се за да почне да се враќа назад, погледна надолу и виде дека сите селани веќе беа прибрани во своите домови. Стегајќи ја наметката околу себе за да се заштити од ветрот кој ѝ ја нагризуваше кожата, незаинтересирано додаде, „Игуменијата вели дека мојот изглед бил малку вулгарен и оти ќе морам да се пазам од ефектот што ќе го имам врз мажите кога ќе излезам од манастирот“.

„Што значи па тоа?“

Џени безгрижно ги крена рамениците. „Не знам“.

Одеднаш ѝ текна на превезот и шамијата, па почна да ја замолува околу главата. „Како ти изгледам тебе?“ праша, упатувајќи ѝ еден збунет поглед на Брена. „Јас не сум си го видела лицето цели две години, освен кога си го забележувам одразот во вода. Многу ли сум сменета?“

„Ох, да“, се насмеа Брена. „Дури ни Александар сега не би можел да те нарече ковчеста и обична или да рече дека косата ти е со боја на морков“.

„Брена!“ ја прекина Џени. „Жалиш ли многу за смртта на Александар? Тој ти беше брат и...“

„Не ми зборувај за тоа веќе“, ја замоли Брена потресено. „Плачев кога ми кажа тате, но солзите беа малку и се чувствувам виновно што не го сакав колку што требаше. Ни сега, ни тогаш. Не можев. Беше многу... злобен. Знам дека за мртвите не треба да се зборува лошо, но јас сепак не можам да се сетам на ниту еден добар збор за него“. Таа престана да зборува и погледна во Џени, замолувајќи ја да ја сменат темата само со поглед.

„Ајде тогаш, кажи ми како изгледам“, ја буцна Џени брзо и набрзина ја гушна.

Престанаа да одат, а на лицето на Брена се појави бавна, замислена насмевка додека гледаше во својата полусестра, во нејзиното експресивно лице, на кое доминираа пар крупни очи чисти како темносини кристали под грациозно извиените црвени веѓи. „Па, прилично си... убава!“

„Добро, но гледаш ли нешто *невообичаено* кај мене?“ праша Џени помислувајќи на зборовите на сестра Амброуз додека ја врзуваше шамијата. „Што било што би можело да ги натера мажите да се однесуваат чудно?“

„Не“, изјави Брена, бидејќи таа ја гледаше Џени со млади, невини очи. „Ништо такво“.

Кој било маж ќе одговореше многу поразлично на ова прашање, бидејќи и покрај тоа што Џенифер Мерик не беше убава на конвенционален начин, нејзиниот изглед беше впечатлив и провокативен.

Таа имаше раскошна уста која просто молеше маж да ја бакне, очи како течни сафири кои шокираа и канеа, коса како сјаен, црвено-златен сатен и витко тело со

раскошни облини на сите правилни места кое изгледаше како создадено за машки раце.

„Очите ти се сини“, почна Брена, обидувајќи се да помогне и да ја опише, а Џени се закикоти.

„Очите ми беа сини и пред две години“, рече таа. Брена ја отвори устата да одговори, но зборовите се претворија во вресок кој го придуши машката рака што се залепи врз нејзината уста кога човекот почна да ја влече назадечки кон густата шума.

Џени клекна, бидејќи инстинктивно очекуваше напад одзади, но не беше доволно брза. Клоцајќи и врескајќи преку машката рака покриена со ракавица, почувствува како човекот ја крева во раце и ја влече накај шумата.

Другиот човек ја префрли Брена преку својот коњ како вреќа брашно, а нејзините млитави екстремитети беа доказ за фактот дека таа се имаше онесвестено, но Џени не беше толку лесна за зауздување и совладување. Кога нејзиниот противник ја префрли преку својот коњ, таа се фрли на страна, превртувајќи се и слетувајќи во калта и лисјата, а потоа почна да ползи на сите четири, се протна под коњот и скокна на нозе. Тој повторно ја фати, а Џени му ги вкопа ноктите во лицето и почна да го гребе со сета сила. „По ѓаволите!“ просаска тој, обидувајќи се да ги фати и смири нејзините диви раце. Џени испушти гласен вресок од кој му се смрзна крвта во вените и во истиот момент го клоцна најсилно што можеше, а ударот во неговиот дебел набиен лист беше доволно силен за да го здоболи дури и преку чизмите. Тој офна и накратко ја пушти. Таа прсна да бега и можеби ќе успееше да се оддалечи за некој метар ако нејзините црни високи чизми кои игуменијата ги сметаше за соодветни за сите нови калуѓерки не се закачаа за дебелиите корени на едно дрво. Џени летна напред, а нејзината глава удри во стеблото на дрвото кога слета на земја.

„Подај ми го јажето“, рече брат му на Волкот и му упати една морничава насмевка на својот придружник кога погледна во него.

Повлекувајќи ја наметката на онесвестената заробенничка преку нејзината глава, Стефан Вестморленд ја

повлече околу нејзиното тело, употребувајќи ја за да ѝ ги прикleshти рацете, а потоа го зеде јажето од својот придружник и цврсто го врза околу струкот на Џени.

Кога заврши, го зеде својот спакуван човечки товар и невнимателно го префрли нејзиното тело преку коњот, со нејзината задница крената во вис, а потоа скокна на седлото зад неа.

два

„На Ројс нема да му се верува колку среќа имавме“, му викна Стефан на коњаникот покрај него, чија затворничка исто така беше врзана и префрлена преку неговото седло. „Замисли - ќерките на Мерик застанати под она дрво како две созреани јаболчиња, само да ги обереш од гранка. Сега нема потреба да ја проверуваме одбраната на Мерик - тој ќе ни се предаде без борба“.

Цврсто стегната во својот темен волнен затвор, со главата и стомакот залепени за грбот на коњот кој практично ја фрлаше во вис со секое потскокнување, Џени ја полазија морници кога го слушна името „Ројс“. Ројс Вестморленд, грофот од Клејмор. Волкот. Ужасните приказни што ги имаше слушнато за него веќе не изгледаа толку далечни и претерано напумпани. Таа и Брена беа грабнати од страна на човек кој не покажуваше никаква почит за носиите кои девојките ги носеа, руво кое го означуваше нивниот статус на нови калуѓерки кои сè уште немаа дадено завет.

Какви се тие мажи, се запраша Џени избекумено, кои би ставиле прст на калуѓерка - или скоро калуѓерка - без грижа на совест или страв од одмазда, без разлика дали човечка или Божја. Не постоеше маж кој би го направил тоа. Само гаволот и неговите поданици можеа да се осмелат да сторат нешто такво!

„Оваа веднаш се онесвести“, рече Томас и се изнасмеа. „Штета што немавме повеќе време да го испробаме уловот иако, ако се прашувам јас, некако повеќе ми се допаѓа вкусното залче замотано во твоето ќебе, Стефан“.

„Не, твојата е убавицата овде“, одговори Стефан ладно, „и никој нема да пробува ништо сè додека Ројс не одлучи што сака да правиме со овие две“.

Скоро задушена од страв под наметката, Џени испушти еден тивок избекумен крик, паничен протест во грлото, но никој не ја слушна. Таа му се молеше на Бога да ги погоди нивните грабнувачи со молња и да клапнат мртви на коњите, но Господ очигледно не ја слушаше, бидејќи коњите и понатаму силно галопираа. Почна да се моли Господ да ѝ открие некој план за бегство, но мислите ѝ беа премногу збркани, ја измачуваа громорните приказни за смртоносниот Црн Волк: *тој не чува затвореници, освен ако не планира да ги измачува; тој се смее кога неговите жртви врескаат од болка; тој им ја пие крвта...*

Во грлото ѝ се крена киселина и продолжи да се моли, но не за бегство, оти знаеше, длабоко во своето срце, дека не постоеше шанса за бегство. Наместо тоа, се молеше смртта да настапи брзо и да не го обесчести гордото семејно име. Одеднаш ѝ се врати гласот на татко ѝ, кога им даваше насоки на нејзините полубраќа кога беа млади: *„Ако е Божја волја да умрете од раката на непријателот, тогаш сторете го тоа храбро. Умрете борејќи се како војни - како Мерик! Умрете борејќи се...“*

Фразите одекнуваа во нејзината глава, со часови, без престан, а сепак, кога коњите забавија и таа почна да слуша далечен цагор на огромна група мажи, одеднаш, нејзиниот страв почна да преоѓа во бес и лутина. Таа беше премногу млада за да умре и ова не беше фер! А знаеше дека сега ќе умре и слатката нежна Брена и дека и тоа ќе биде нејзина вина. Дека ќе мора да се соочи со добриот Господ со тоа на својата совест. И зошто? Само затоа што еден крволочен човекојадец луташе по нивната земја, уништувајќи сè и секој што ќе му се најдеше на патот.

Нејзиното срцебиене уште толку се забрза кога коњите одеднаш застаана. Насекаде околу неа одекнуваше тропане на железо додека мажите се движеа и тогаш ги слушна гласовите на затворениците - машки гласови кои патетично молеа за милост.

„Имај милост, Волку... милост, Волку...“ Ужасните извици уште толку се засилија кога некој нецеремонијално ја симна од коњот.

„Ројс“, извика нејзиниот душман. „Дојди тука - ти донесовме нешто!“

Комплетно заслепена од наметката што ѝ беше префрлена преку главата и со рацете сè уште приклетени со јажето, Џени почувствува како човекот ја префрла преку своето рамо. Покрај себе, ја слушна Брена како го извикува нејзиното име кога мажите тргнаа да ги носат.

„Биди храбра, Брена“, извика Џени, но нејзиниот глас беше придушен од наметката и знаеше дека нејзината преплашена сестра не може да ја чуе.

Џени одеднаш нагло ја спуштија на земја и ја турнаа нанавпред. Нозете ѝ беа вкочанети и отрпнати, па се затетерави и тешко падна на колена. *Умри како Мерик. Умри храбро. Умри борејќи се*, одекнуваа зборовите во нејзината глава додека неефективно се обидуваа да се исправи. Над неа, Волкот прозборе за првпат и таа веднаш знаеше дека гласот беше негов. Гласот беше длабок, рапав, лут и жесток... Звучеше како да доаѓа директно од утробата на пеколот. „Што е ова? Се надевам нешто за јадење“.

Велат дека го јадел месото на оние кои ги убивал...

Во нејзината глава се вратија зборовите на младиот Томас, а нејзиниот бес почна да врие и да се меша со вресоците на Брена и молбите за милост на затворениците. Јажето околу нејзините раце одеднаш се олабави. Водена од стравот и гневот, Џени несмасно скокна на нозе и почна да мавта со рацете под наметката - нешто што направи да изгледа како лут дух. Во моментот кога наметката падна од неа, Џени ја стегна едната рака во тупаница и замавна со сета сила кон мрачниот, демонски џин пред неа, погодувајќи го директно во вилицата.

Брена се онесвести.

„Монструме!“ извика Џени. „Варварину!“ И повторно замавна, но нејзината тупаница овој пат заврши во неговиот болен челичен стисок кој ѝ ја задржа раката високо над главата. „Ѓаволу!“ извика таа, претајќи и

успевајќи да го клоцне во потколеницата. „Дете на сатаната! Убиец на неви...!“

„Што е ова, по ѓав...!“ за’ржи Ројс Вестморленд и посегна, фаќајќи го неговиот напаѓач за струкот и исправувајќи ја лудата жена на нозе, на растојание од него, високо во воздух. Тоа беше грешка. Нејзината чизма повторно летна, погодувајќи го Ројс точно помеѓу нозете со јачина која за малку ќе го принудеше да се превитка во половината.

„Кучко мала!“ за’рме тој кога изненадувањето, болката и бесот го натераа да ја испушти, а потоа ја грабна за шамијата, фаќајќи ја и косата под неа и ѝ ја исправи главата. „Седи мирна!“ за’ржи тој.

Се чинеше дека дури и природата му се покоруваше; затворениците веднаш престанаа со извиците за милост, тропането на железото секна и на големата чистинка завладеа ужасна, неприродна тишина. Со силно одекнување на пулсот во ушите и жежење во скалпот, бидејќи неговата џиновска рака ѝ ја откорнуваше косата од корен, Џени цврсто ги затвори очите и го причека ударот на неговата моќна десница за кој беше сигурна дека ќе ја убие.

Но удар немаше.

Делумно од страв и делумно од морбидна љубопитност, таа полека ги отвори очите и за првпат го виде неговото лице. Демонот кој беше надвиснат над неа за малку ќе ја натераше да писне од страв: тој беше огромен. *Огромен*. Косата му беше црна, а црната наметка која се вееше зад него на ветрот изгледаше како жива. Сенките од огнот танцуваа по неговите црномурести, соколски црти и правеа неговите чудни очи дополнително да блескаат, како стопено сребро на неговото грубо забрадено лице. Рамениците му беа масивни и широки, градите големи како сид, а рацете набрекнати од мускули. Доволен беше еден поглед за Џени да сфати дека тој беше способен за секоја зла работа за која беше обвинет.

Умри храбро! Умри брзо!

Таа ја сврте главата и ги закопа забите во неговиот дебел зглоб.

Виде како неговите сјајни очи се ококоруваат на секунда пред да ја крене во вис за косата и да ја фрли на некој метар од него со сила од која ѝ летна главата пред да тресне на колена. Џени инстинктивно се склопчи како топка за да се заштити и остана да чека така, со цврсто затворени очи, еден последен удар кој ќе ја усмрти додека секоја пора на растрепереното тело ѝ врескаше од страв.

Гласот на џинот прозборе над неа само што овој пат беше уште поужасен затоа што беше толку напнато контролиран што кркореше од придушен бес: „Што сте направиле, да му се плукнам?“ му се развика Ројс на неговиот помлад брат. „Зарем немавме доволно проблеми и без ова?! Мажите се преморени и гладни, а вие ми носите две жени за уште толку да го потпалите нивното незадоволство“.

Пред брат му да успее да одговори, Ројс се сврте да им даде остра наредба на другите мажи да ги остават сами, а потоа луто погледна во двете оптегнати женски фигури кои лежеа покрај неговите нозе; едната онесвестена, другата склопчена во топка и толку растреперена што целото тело насилно ѝ се тресеше како да доживуваше некаков напад. Од некоја причина, девојката што се тресеше го разбеснуваше уште повеќе од онаа онесвестената. „Станувај!“ ѝ се развика тој на Џени, буцкајќи ја грубо со врвот од чизмата. „Беше многу храбра пред една минута, *станувај* сега!“

Џени полека го исправи телото, задржувајќи се за земјата со рака и со нишање се затетерави за да стане кога Ројс повторно му се сврте на брата си. „Чекам одговор, Стефан!“

„И ќе ти дадам одговор кога ќе престанеш да ми ‘ржеш. Овие жени се...“

„Калуѓерки!“ се развика Ројс, а неговиот поглед се одлепи од тешкиот крст кој висеше на црна врвка околу вратот на Џени и се впери во нејзината бела шамија и превез. Сознанието го вцаша. „Мајко мила, ми донесовте *калуѓерки* овде за да ги користиме како *курви*?“

„Калуѓерки!“ викна Стефан вцашено.

„Курви!“ писна Џени, бесна како никогаш.

Ова чудовиште сигурно не беше до толку безбожно за да им ги даде на своите мажи за да ги користат како курви.

„Би можел да те убијам за оваа будалштина, Стефан, па затоа...“

„Ќе го смениш мислењето кога ќе ти кажам кои се“, рече Стефан, одлепувајќи го својот ужаснат поглед од сивата носија на Џени. „Пред тебе стои, драг брате“, изјави тој со обновено задоволство, „леди Џенифер, саканата најстара ќерка на лорд Мерик“.

Ројс зјапаше во својот помлад брат, а тупаниците што ги држеше обесени покрај телото конечно му се олабавија кога се сврте да погледне, со голем презир, во валканото лице на Џени. „Или некој те прелажал, Стефане, или гласините што ги слушаме со години биле неточни оти се зборува дека ќерката на Мерик имала најретка убавина во целата земја“.

„Не, не ме прелажале. Вистина е негова, слушнав од нејзина уста“.

Ројс ја грабна растреперената брада на Џени меѓу палецот и показалецот и погледна во нејзиното нечисто лице, проучувајќи го на светлината од огнот пред да ги збрчка веѓите и да ги изобличи усните во кисела насмевка. „Како може тебе да те нарече некој убавица?“ рече тој со намерен навредлив сарказам. „Скапоцениот камен на Шкотска?“

Ја виде искрата од лутина што неговите зборови ја разбудиле на нејзиното лице кога нагло ја повлече главата за да се ослободи од неговиот стисок, но наместо да биде трогнат од нејзината храброст, тој беше разлутен. Сè што беше поврзано со презимето Мерик го збеснуваше, правеше желбата за одмазда да врие во него, па повторно го грабна нејзиното бледо нечисто лице и го повлече кон своето. „Одговори ми!“ ѝ се развика директно во лице со ужасен глас.

Во нејзината состојба на хистерија, на Брена ѝ се чинеше оти Џени некако ја прифаќа вината што всушност беше нејзина, па, придржувајќи се за наметката на Џени за да се исправи, стана на нестабилни нозе и се прилепи за Џени, небаре беа близначки родени така споени.

„Не ја нарекуваат Џени така!“ писна таа со рапав глас кога си помисли дека понатамошната тишина на Џени ќе им донесе тешка казна од страшниот цин кој стоеше пред нив. „Мене... мене ме нарекуваат така“.

„А која си па ти, по ѓаволите?“ праша тој жолчно.

„Никој!“ избувна Џени, отфрлајќи ја деветтата заповед во надеж дека Брена би можела да биде ослободена ако поверуваат дека е само обична калуѓерка, а не Мерик. „Таа е само сестра Брена од манастирот во Белкирк“.

„Вистина ли е?“ ѝ се развика Ројс на Брена.

„Да!“ извика Џени.

„Не“, прошепоте Брена кротко.

Стегајќи ги рацете во тупаници покрај телото, Ројс Вестморленд накратко ги затвори очите.

Ова е како кошмар, си помисли тој, неверојатен кошмар. По принудна битка, беше останат без храна, без засолниште и без трпение. И згора на тоа, сега ова. Сега, не можеше дури ни да добие разумен искрен одговор од две преплашени жени. Сфати дека беше преморен, истоштен од трите дена и ноќи поминати без сон. Го сврте грубото лице и жестоките очи кон Брена. „Ако сакаш да имаш барем некаква надеж да го преживееш следниов час“, ја информираше тој, бидејќи точно оцени дека таа беше поплашлива од двете и следствено на тоа постоеше помала веројатност да смисли лага, „ќе ми одговориш веднаш и искрено“. Неговиот страшен поглед ги прободеше ококорените исплашени очи на Брена. „Си или не си ќерка на лорд Мерик?“

Брена подголтна и се обиде да прозбори, но препереше толку многу што не можеше да изусту ни збор. Таа поразено ја обеси главата и слабо кимна. Задоволен, Ројс ја прострела дивата жена во еднолична калуѓерска носија со еден убиствен поглед, а потоа се сврте да му нареди на својот брат:

„Врзете ги и ставете ги во шатор. Арик нека стои да чува стража и да ги штити од мажите. Сакам двете да бидат живи за испрашување утре“.

* * *

Сакам двете да бидат живи за испрашување утре.

Зборовите одекнуваа во измачениот ум на Џени додека лежеше во шаторот на земјата покрај кутрата Брена, со рачните и ножните зглобови врзани со кожни врвки, загледана во чистото свездено небо низ дупката во шаторот. Какво испрашување имаше Волкот на ум, се прашуваше таа сè додека уморот конечно не ја совлада. Со какви средства за измачување планираше да се служи за да извлече одговори од нив и какви одговори всушност сакаше? Џени беше сигурна дека утрешниот ден ќе го означи крајот на нивните животи.

„Џени?“ шепна Брена потресено. „Не мислиш дека планира да нè убие утре, така?“

„Не“, излажа Џени успокојувачки.